

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ

ΤΜΗΜΑ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ' ΛΟΥΚΑ (Λουκ. ιθ' 1-10)

22 Ιανουαρίου 2017

Στό σημερινό Ευαγγέλιο φαίνεται η διαφορετική στάση που παίρνουν οι άνθρωποι απέναντι στο Χριστό, από την οποία εξαρτάται η σωτηρία τους ή η καταδίκη τους. Πολλοί έτρεξαν για να υποδεχθούν τον Χριστό, αλλά Εκείνος πρόσεξε μόνο τον Ζακχαίο, γιατί οι πολλοί ήλθαν από περιέργεια, ενώ ο Ζακχαίος από αγαθό ενδιαφέρον και από πνευματικές αναζητήσεις. Έτσι, ο Ζακχαίος αναγνωρίζει τον Λυτρωτή και σώζεται, ενώ οι άλλοι «**διεγόγγυζον λέγοντες ότι παρά άμαρτωλῶ άνδρί εισήλθε καταλῦσαι**». Ο Χριστός έγινε το κέντρο σωτηρίας και καταδίκης. «**Πτώση και ανάσταση πολλών**», όπως είπε ο Συμεών ο Θεοδόχος.

Ολοι κατέκριναν τόν Ιησού, γιατί πήγε στο σπίτι του αρχιτελώνη Ζακχαίου, για να τον σώσει. Αυτή η διαγωγή συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Οι άνθρωποι έχουν τη διάθεση πάντα να κατακρίνουν τη διαγωγή των άλλων, κυρίως, όμως, της Εκκλησίας και των Ποιμένων της. Ακούμε διαρκώς παράπονα για διάφορα έργα που κάνουν οι κληρικοί. Ο κλήρος της Εκκλησίας είναι πάντοτε να πολεμάται, να συμμετέχει στο Σταυρό του Χριστού. Αν παρατηρήσετε, θα διαπιστώσετε ότι δεν υπάρχει εργο (καλό ή κακό) που κάνουν οι κληρικοί και δεν δέχεται επιθέσεις από το λαό, που διαρκώς παραπονείται. Αυτό βέβαια δε στενοχωρεί τους αγαθούς Ποιμένες, γιατί γνωρίζουν πως τις περισσότερες φορές ο ρόλος του Ορθόδοξου κληρικού, σύμφωνα με το πρότυπο του Χριστού, είναι να θυσιάζεται καθημερινά για το ποίμνιο και τελικά να θανατώνεται, για τη σωτηρία των προβάτων του. Αλλά είναι θλιβερή η κατάσταση αυτή, γιατί έτσι κλείνουν την πόρτα της σωτηρίας αυτοί που διαρκώς μεμψιμοιρούν. Την ώρα εκείνη διώχνουν τη θεία χάρη που υπάρχει στην Εκκλησία και διοχετεύεται στο λαό από τους ποιμένες.

Τό κακό είναι ότι για κάθε παράπτωμα ενός κληρικού κτυπάται ολόκληρη η Εκκλησία. Έτσι, γενικεύεται τό πράγμα, καθώς επίσης ταυτίζουμε την Εκκλησία με τους κληρικούς, βγάζοντας τόν εαυτό μας έξω από τον Θεανθρώπινο αυτό οργανισμό. Λέμε πολλές φορές. Η Εκκλησία κάνει εκείνο και εκείνο, υπονοώντας τόν κλήρο. Μά εμείς δέν είμαστε μέλη της; Έτσι, χωρίς να το καταλάβουμε, χωρίζουμε τον εαυτό μας από το Σώμα του Χριστού, στο οποίο και μόνο υπάρχει η σωτηρία.

Άσχετα με τον πόλεμο που δέχεται ο κλήρος και η Εκκλησία, πρέπει να πούμε πώς μέσα στην Εκκλησία υπάρχει η σωτηρία. Εκεί αγιαζόμαστε και γινόμαστε ένα με το Θεό. Αυτή είναι το ταπεινό σπήλαιο της Βηθλεέμ που ενώ ο κόσμος αγνοεί και περιφρονεί είναι ο Παράδεισος, η Βασιλεία του Θεού. Τό ερώτημα τίθεται σκληρό και καυτό. Εμείς ζούμε τον Χριστό σαν Λυτρωτή μας αγνοώντας τί λένε οι άλλοι, όπως ο Ζακχαίος, η καθόμαστε έξω από την Εκκλησία και διαρκώς κατηγορούμε τον Χριστό και τὰ μέλη του Σώματός Του;

Από την απάντηση εξαρτάται η λύτρωσή μας ή η καταδίκη μας. Εμείς είμαστε υπεύθυνοι για να κάνουμε τη χάρη που μας δίνει ο Χριστός δική μας. Το παράδειγμα της σωτηρίας του Ζακχαίου χαρίζει στις καρδιές μας αισιοδοξία, θάρρος και βεβαιότητα για την ψυχική μας σωτηρία. Μας δείχνει το δρόμο που μπορεί ο κάθε άνθρωπος να ακολουθήσει για να συναντηθεί με τον Χριστό και να επικοινωνήσει μαζί του. Είναι ο αληθινός δρόμος της μετάνοιας, που πρέπει να είναι έμπρακτη, όπως εκείνη του αρχιτελώνη Ζακχαίου.

Αρχιμανδρίτης Νεκτάριος Μπακόπουλος